

JŪS BŪSIET MANI LIECINIEKI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 1:6–8, Lk 24:25, Lk 24:44–48, 5Moz 19:15, Apd 1:9–26, Sak 16:33.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet jūs saņemsiet Svētā Gara spēku, kas nāks pār jums, un jūs būsiet mani liecinieki gan Jeruzālemē un visā Jūdejā, gan Samarijā un līdz pat pasaules galam” (Apd 1:8).

Jēzus misija uz Zemes bija pabeigta. Dievs drīz sūtīs Svēto Garu, kas, apstiprinājis viņu pūles ar daudzām zīmēm un brīnumiem, dos mācekļiem spēku un vadīs viņus misijā, kas aizsniegs zemes galus. Jēzus nevarēja palikt ar viņiem mūžīgi cilvēka miesā. Viņa iemiesošanās ne tikai uzlika Viņam fiziskus ierobežojumus pasaulplašās misijas kontekstā, bet arī Viņa debesbraukšana un paaugstināšana Debesīs bija nepieciešama, lai varētu nākt Gars.

Līdz Jēzus augšāmcelšanai mācekļi tomēr to skaidri nesaprata. Kad viņi atstāja visu, lai sekotu Viņam, viņi ticēja, ka Viņš ir politisks atbrīvotājs, kas kādu dienu padzīs romiešus no viņu zemes, atjaunos Dāvida dinastiju un atjaunos Israēlu tā pagātnes godībā. Viņiem nebija viegli domāt citādāk.

Šis ir galvenais iemesls Jēzus pēdējām pamācībām mācekļiem Apustuļu darbu 1. nodaļā. Gara apsolījums tiek dots šajā kontekstā. Nodaļā aprakstīta arī Jēzus atgriešanās Debesīs un kā agrīnā draudze sagatavojās Vasarsvētkiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šo tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. jūlijā.

Israēla atjaunošana

Ir divu veidu mesiāniskie pravietojumi Vecajā Derībā, kur tiek gaidīts ķēnišķais Mesija, kas valdīs mūžīgi (Ps 89:3, 4, 35–37, Jes 9:6, 7, Ech 37:25, Dan 2:44, 7:13, 14), un kur tiek paredzēts, ka Mesija mirs par cilvēku grēkiem (Jes 52:13–53:12, Dan 9:26). Šādi pravietojumi nav pretrunā cits citam. Tie vienkārši norāda uz divām secīgām fāzēm Mesijas kalpošanā: pirmajā Viņš cietīs, un pēc tam kļūs par Ķēniņu (Lk 17:24, 25, 24:25, 26).

Problēma ar pirmā gadsimta jūdu ilgām pēc Mesijas tomēr bija tā, ka tās bija vienpusīgas. Cerība uz ķēnišķu Mesiju, kas atnesīs politisku atbrīvošanu, aizēnoja priekšstatu par Mesiju, kas cietīs un mirs.

Sākumā mācekļiem bija kopīgas cerības uz ķēnišķu Mesiju. Viņi ticēja, ka Jēzus ir Mesija (Mt 16:16–20) un reizēm tika pieķerti, strīdamies savā starpā par to, kurš sēdēs Viņam blakus, kad Viņš kāps tronī (Mk 10:35–37, Lk 9:46). Neskatoties uz Jēzus brīdinājumiem par likteni, kas Viņu sagaida, viņi vienkārši nevarēja saprast, ko Viņš domāja. Tāpēc, kad Viņš nomira, viņi kļuva samulsuši un mazdūšīgi. Viņu pašu vārdiem sakot: “Bet mēs cerējām, ka Viņš ir tas, kas izglābs Israēlu; un nu jau ir trešā diena, kopš tas viss noticis” (Lk 24:21).

Izlasi Apd 1:6. Ko šis jautājums saka par to, ko viņi vēl joprojām nesaprata? Kā Jēzus viņiem atbildēja Apd 1:7?

Ja Jēzus nāve ainoja nāvīgu triecienu mācekļu cerībām, augšāmcelšana to atdzīvināja, iespējams, paceļot viņu politiskās ilgas vēl nebijušā līmenī. Likās dabiski iedomāties augšāmcelšanu kā spēcīgu norādi, ka Mesijas valstība beidzot tomēr tiks nodibināta.

Jēzus tomēr nedeva tiešu atbildi uz mācekļu jautājumu. Viņš neapgāza aiz mācekļu jautājuma esošo uzskatu par gaidāmo valstību, bet arī to neatbalstīja. Viņš atstāja jautājumu neatbildētu, atgādinot, ka Dieva rīcības laiks ir Viņa paša rokās un kā tāds tas cilvēkiem ir nepieejams.

Saskaņā ar Lk 24:25, kas bija patiesā mācekļu problēma? Kāpēc ir viegli ticēt tam, kam mēs gribam ticēt, nevis tam, ko patiesībā māca Bībele? Kā mēs varam izvairīties no šī slazda?

Mācekļu misija

Izlasi Apd 1:8. Kāda rīcība no mācekļiem tika sagaidīta tā vietā, lai nodotos spekulācijām par pravietojumiem? _____

Šajā rindkopā ir četri svarīgi elementi attiecībā uz mācekļu misiju:

1. Gara dāvana. Gars vienmēr ir bijis aktīvs Dieva ļaužu vidū. Saskaņā ar praviešiem, nākotnē tomēr bija gaidāma īpaša Gara dāvana (Jes 44:3, Jl 2:28, 29). Tā kā Jēzus pats bija Gara svaidīts, Svētais Gars bija darbībā jau Viņa kalpošanas laikā (Lk 4:18–21), bet oficiāli tas nebija inaugurēts līdz Kristus paaugstināšanai Debesīs (Jņ 7:39, Apd 2:33).

2. Liecības loma. Liecība ir pirmavota ziņojums. Mācekļi bija pilnībā apveltīti ar spējām sniegt šādu liecību (Apd 1:21, 22, 4:20; salīdzini ar 1Jņ 1:1–3), un tagad viņiem bija uzticēts līdzdalīt pasaulei viņu unikālo pieredzi ar Jēzu.

3. Misijas plāns. Mācekļiem vispirms bija jāliecina Jeruzālemē, tad Jūdejā un Samarijā, bet beigās jādodas līdz zemes galiem. Tas bija progresīvs plāns. Jeruzāleme bija jūdu reliģiskās dzīves centrs, vieta, kur Jēzus tika apsūdzēts un sists krustā. Jūdeja un Samarija bija kaimiņu apgabali, kur arī Jēzus bija kalpojis. Tomēr mācekļiem nebija sevi jāierobežo tikai šajā vietā. Viņu misijas lauks bija visa plašā pasaule.

4. Orientēšanās uz misiju. Vecās Derība laikos tautām bija jātiek piesaistītām pie Dieva (sk. Jes 2:1–5), nevis Israēlam bija "jānes" Dievs pie tautām. Nedaudzie izņēmumi neatceļ vispārējo noteikumu. Tagad stratēģija bija atšķirīga. Jeruzāleme vēl joprojām bija centrs, bet, tā vietā, lai paliku un laistu tur saknes, mācekļiem bija jāiet līdz pat tālākajiem zemes nostūriem.

Izlasi Lk 24:44–48. Kāda bija galvenā vēsts, kas mācekļiem bija jāsludina? _____

Četrdesmit dienās, ko Viņš pavadīja ar mācekļiem pēc augšāmcelšanas (Apd 1:3), Jēzus droši vien izskaidroja viņiem daudz ko no patiesības par Debesu valstību, kaut arī viņi vēl joprojām daudz ko nesaprata, kā to parāda viņu jautājums Apd 1:6. Viņi zināja pravietojumus, bet tagad ieraudzīja tos jaunā gaismā, kas atspīdēja no krusta un no tukšā kapa (sk. Apd 3:17–19).

Viņš nāks atkal

Izlasi Apd 1:9–11. Kā Lūka aino Jēzus debesbraukšanu? Kāda nozīme bija tam, ka ar viņiem runāja divi eņģeļi (sk. 5Moz 19:15)? _____

Lūkas ziņojums par debesbraukšanu ir diezgan īss. Jēzus bija ar mācekļiem uz Olīvu kalna, un, vēl tos svētīdams, Viņš tika pacelts Debesīs. Valoda, protams, ir fenomenoloģiska, tas ir, aina ir attēlota tā, kā tā izskatījās cilvēka acīm, nevis kāda tā bija patiesībā. Jēzus atstāja zemi, un nav cita veida to izdarīt redzamā veidā kā paceļoties augšā.

Šī Jēzus debesbraukšana bija pārdabiska Dieva rīcība, viena no daudzām Bībelē aprakstītajām. To atklāj tas, kā Lūka to izsaka pasīvā “epērhē” (“Viņš .. pacelts” Apd 1:9). Lai gan lietota tikai šajā vietā Jaunajā Derībā, šī darbības vārda forma ir atrodama vairākas reizes Vecās Derības grieķu versijā (Septuagintā), visur aprakstot Dieva darbus, kas norāda uz domu, ka Dievs pats bija tas, kurš paņēma Jēzu uz Debesīm, kā arī Tas, kurš uzcēla Viņu no mirušajiem (Apd 2:24, 32; Rm 6:4, 10:9).

Pēc tam, kad Jēzus jau bija mākoņa apslēpts, Lūka ziņo – tikai Apustuļu darbu grāmatā – par epizodi, kad divi tēli, tērpušies baltā, stāv blakus mācekļiem. Apraksts sakrīt ar eņģeļu aprakstu baltās drēbēs (Apd 10:30, Jņ 20:12). Viņi nāca, lai pārliecinātu mācekļus, ka Jēzus atgriezies tādā pašā veidā, kā Viņš bija aizgājis, un tikai Apustuļu darbu grāmata informē mūs, ka Jēzus pacēlās augšā “viņu acu priekšā” (Apd 1:9, NIV).

Tādējādi redzētā debesbraukšana kļuva par redzamas atgriešanās garantiju, kas arī notiks uz mākoņa, kaut arī “varenībā un lielā godībā” (Lk 21:27), ne vairs kā dažu cilvēku piedzīvotais, bet “viņu redzēs ikviena acs” (Apd 1:9) un Viņš nebūs viens (Lk 9:26, 2tes 1:7). Otrās atnākšanas godība tālu pārsniegs debesbraukšanas godību.

Kā mēs varam iemācīties vienmēr atcerēties par otrās nākšanas realitāti un apsoliņumu? Kā šai lieliskajai patiesībai vajadzētu ietekmēt visas mūsu dzīves jomas, tādas kā finanses, prioritātes un morālās izvēles? _____

Sagatavošanās Vasarsvētkiem

Savā atbildē Apd 1:7, 8 Jēzus neko nesaka par laiku. Tomēr Viņa vārdu ietekme bija tāda, ka Viņš atgriezīsies uzreiz pēc tam, kad Gars būs atnācis un mācekļi pabeiguši savu misiju (sk. arī Mt 24:14). Eņģeļu teiktais (Apd 1:11) arī neatbildēja uz jautājumu, kad valstība nāks, bet varēja saprast, ka nebūs ilgi jāgaida. Šķiet, tas izskaidro, kāpēc mācekļi “ļoti priecīgi atgriezās Jeruzālemē” (Lk 24:52). Jēzus otrās nākšanas apsolījums nenoteiktā laikā, kam vajadzēja dot papildu iedrošinājumu misijai, tika uztverts, ka gals ir tuvu. Tālāka attīstība Apustuļu darbu grāmatā atklās šo ideju.

Izlasi Apd 1:12–14. Kas vēl bija augšistabā un kā viņi gatavojās Gara nākšanai? _____

Atgriezušies no Olīvu kalna, mācekļi sapulcējās augšistabā (latīņu val. “cenaculum”) divstāvu privātmājā Jeruzālemē. Dažas sekotājas sievietes (Lk 8:1–3, 23:49, 24:1–12), kā arī Jēzus māte un brāļi, bija kopā ar mācekļiem.

Jēzus brāļi (Mk 6:3) bija vai nu jaunākie Jāzēpa un Marijas dēli (Mt 1:25, Lk 2:7), vai drīzāk Jāzēpa pirmās laulības dēli, kas nozīmē, ka Jāzēps bija atraitnis, kad viņš apprecējās ar Mariju. Viņu atrašanās starp mācekļiem ir pārsteigums, jo viņi bija vienmēr bijuši skeptiski pret Jēzu (Mk 3:21, Jņ 7:5). Tomēr izskatās, ka augšāmcelšanās un Jēzus īpašā parādīšanās Jēkabam (1kor 15:7) ir ienesusi izmaiņu. Vēlāk Jēkabs, šķiet, pat aizvietoja Pēteri kristīgās kopienas vadīšanā (Apd 12:17, 15:13, 21:18, Gal 2:9, 12).

Pastāvīgi lūgšanās (Apd 1:14) un pastāvīgi templī slavēdami Dievu (Lk 24:53), viņi visi, bez šaubām, bija iesaistīti grēku atzīšanas, nožēlas un Jaunā atstāšanas brīžos. Pat ja viņu prātos Gara nākšana būtu saistīta ar tūlītēju Jēzus atgriešanos, viņu garīgā attieksme bija pilnīgā saskaņā ar to, kas notiks, jo Svētais Gars nāk kā atbilde uz lūgšanu.

Kā mēs ar saviem ikdienas lēmumiem palīdzam sagatavot ceļu Gara darbam mūsu dzīvēs?

Divpadsmitais apustulis

Pirmā administratīvā darbība agrīnajā kristīgajā kopienā, kas sastāvēja no aptuveni 120 ticīgajiem (Apd 1:15), bija izvēlēties cilvēku Jūdas vietā.

Izlasi Apd 1:21, 22. Kādām īpašībām bija jābūt Jūdas vietniekam? Kāpēc tas bija tik svarīgi?

Bija vajadzīgs Jēzus augšāmcelšanas liecinieks (salīdzināt ar Apd 4:33). Tas ir svarīgi, jo laiku pa laikam augšāmcelšanās tiek uzskatīta kā spēcīgs pierādījums, ka Jēzus ir Mesija un ka kristīgā ticība ir patiesība.

Tomēr izvēli vajadzēja izdarīt starp tiem, kas bija bijuši kopā ar apustuļiem Jēzus kalpošanas laikā. Neskatoties uz to, ka Pāvils nebija bijis kopā ar Jēzu Viņa zemes dzīves laikā, viņš vēlāk uzstāja, lai viņu pieskaita apustuļiem, jo viņa satikšanās ar Jēzu uz Damaskas ceļa ļāva nest viņam liecību par Viņa augšāmcelšanos (1kor 9:1). Lai gan viņš atzina sevi kā “priekšlaicīgi dzimušu” (1kor 15:8), Pāvils atteicās uzskatīt sevi par mazāk piemērotu nekā citi apustuļi (1kor 9:2, Gal 2:6–9). Tikai divpadsmit mācekļi un Pāvils vēlāk bija “apustuļi” tehniskā, autoritatīvā ziņā (Apd 1:25, 26). Tomēr plašākā nozīmē kā sūtnis vai vēstnesis termins var tikt lietots arī attiecībā uz citiem evaņģēlija darbiniekiem (Apd 14:4, 14, Gal 1:19).

Izlasi Apd 1:23–26. Kā tika izvēlēts Matijs?

Metode, kā tika izvēlēts Matijs, var likties dīvaina, bet lozēšana bija sen nopamatojies lēmumu pieņemšanas veids (piemēram, 3Moz 16:5–10, 4Moz 26:55). Bez tam bija jāizvēlas starp diviem iepriekš atzītiem kandidātiem, kas bija vienlīdz piemēroti, nevis no nezināmiem cilvēkiem. Ticīgie arī lūdza Dievu, ticot, ka iznākums atklās Viņa gribu (salīdzini ar Sak 16:33). Nav pierādījumu, ka lēmums tiktu apstrīdēts. Pēc Vasarsvētkiem lozēšana vairs nebija vajadzīga, pateicoties tiešai Gara vadībai (Apd 5:3, 11:15–18, 13:2, 16:6–9).

Ja kāds nāktu pie tevis un jautātu: “Kā es varu zināt, kāda ir Dieva griba manā dzīvē?”, ko tu atbildētu un kāpēc?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Viss laiks starp Vasarsvētkiem un otro nākšanu (lai arī cik tas būtu garš vai īss), ir jāpiepilda ar pasaulplašu draudzes misiju Gara spēkā. Kristus sekotājiem bija jāpasludina, ko Viņš bija paveicis pie pirmās nākšanas, un jāaicina ļaudis nožēlot un ticēt nepieciešamībai sagatavoties Viņa otrajai nākšanai. Viņiem bija jābūt Viņa lieciniekiem “līdz pat pasaules galam” (Apd 1:8) un “līdz zemes galiem”. [...] Mēs nedrīkstam apstāties, kamēr nav aizsniegti abi zemes gali.” (John R. W. Stott, „The Message of Acts: The Spirit, the Church & the World” (Downers Grove: InterVarsity, 1990), 44. lpp.)

“Glābēja uzdevums mācekļiem iekļāva visus ticīgos. Tas iekļauj visus, kas tic Kristum līdz pat laika galam. Uzskatīt, ka dvēseļu glābšanas darbs ir atkarīgs tikai no iesvētītiem kalpotājiem, ir liktenīga kļūda. Evaņģēlijs ir uzticēts visiem, kas ir saņēmuši Debesu inspirāciju. Visi, kas saņem Kristus dzīvi, ir iesvētīti strādāt savu līdzcilvēku glābšanai. Draudze tika dibināta šim darbam, un visi, kas uzņemas uz sevi tās svēto solījumu, līdz ar to apņemas būt Kristus līdzstrādnieki.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 822. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Apd 1:7 atgādina Mk 13:32: “Bet to dienu vai stundu nezina neviens – ne eņģeļi debesīs, ne Dēls, vienīgi Tēvs.” Elena Vaita saka: “Nekad vairs nebūs vēsts Dieva ļaudīm, kas ir balstīta uz laiku. Mēs arī nezinām noteiktu laiku ne Svētā Gara izliešanai, ne Kristus nākšanai.” (“Izmeklētas vēstis” 1. sēj. 188. lpp.) Viņa piebilst: “Ikviens, kas sāk sludināt vēsti, lai paziņotu Kristus atnākšanas stundu, dienu vai gadu, uzņemas jūgu un pasludina vēsti, ko Kungs viņiem nekad nav devis.” (“Advent Review and Sabbath Herald” 1893. gada 12. sept.) Cik aktuāls šis apgalvojums ir mūsdienās?

2. Kāds reiz teicis: “Dievam vairāk vajag lieciniekus, nevis juristus.” Ko jūs domājat par šo apgalvojumu?

3. Kāda bija lūgšanas loma agrīnajā draudzē? Vai tā ir sakritība, ka gandrīz katrā tai izšķirošā brīdī mēs redzam saistību ar lūgšanu (Apd 1:24, 8:14–17, 9:11, 12, 10:4, 9, 30, 13:2, 3)? Kāda ir lūgšanas loma mūsu dzīvē?